

„Briliáns.”
— The Guardian

A HŐSÖK

JOE
ABERCROMBIE

JOE
ABERCROMBIE

A Hősök

Könyvmolyképző Kiadó, 2015

Eve-nek

Egy nap elolvasod, és megkérdezed:

„Apa, minek az a sok kard?”

CSATAREND

AZ UNIO Főparancsnokság

Kroy marsall – őfelsége északföldi csapatainak főparancsnoka.

Felnigg ezredes – Kroy vezérkari főnöke, figyelemreméltóan áll nélküli férfi.

Bremer dan Gorst ezredes – az északföldi háborúról tudósító királyi megbízott, levitézlett kardforgató mester, korábban a palotaőr-ség tagja.

Rurgen és Lurkó – az előbbi hűséges szolgálói, az egyik idősebb, a másik még... Lurkó.

Lord Bayaz, az Első Mágus – kopasz varázsló, állítólag több száz éves, a Zárt Tanács befolyásos képviselője, a király egyik nagy becsben tartott tanácsadója.

Yoru Sulfur – az ő inasa, testőre és legfőbb könyvelője.

Denka és Saurizin – az Aduai Egyetem két beavatottja, tudósok, akik egy kísérletet hajtanak végre Bayaz megbízásából.

Jalenhorm hadosztálya

Jalenhorm tábornok – a király régi barátja, elképesztően fiatal a beosztásához képest, azt mondják róla, bátor, de lomha, és hajlamos hibázni.

Retter – Jalenhorm tizenhárom éves kürtöse.

Vallimir ezredes – a Király Serege Első Regimentjének ambiciózus parancsnoka.

Csász törzsőrmester – az Első Regiment vezérkarához vezényelt legmagasabb rangú tiszthelyettes.

Sneci káplár – régóta a seregben szolgáló szerencselovag, az Első Regiment zászlóvivője.

Mony, Klige, Becses és Lederlingen – ostoba közkatonák, akiket Sneci mellé vezényeltek futárként.

Wetterlant ezredes – a Hatodik Regiment aprólékos parancsnoka.

Culfer őrnagy – az előbbi pánikba esésre hajlamos helyettese.

Gaunt őrmester és Tövis közlegény – a Hatodik Regiment katonái.

Popol őrnagy – a Rostod Regiment Első Zászlóaljának parancsnoka.

Lasmark százados – szerencsétlen százados a Rostod Regimentnél.

Vinkler ezredes – a Tizenharmadik Regiment bátor parancsnoka.

Mitterick hadosztálya

Mitterick tábornok – hivatásos katona, elszánt, bár a lojalitása megkérdőjelezhető, azt mondják róla, ravasz, de meggondolatlan.

Opker ezredes – Mitterick vezérkari főnöke.

Dimbik hadnagy – önbizalom-hiányos ifjú tiszt Mitterick vezérkarában.

Meed hadosztálya

Meed kormányzó – amatőr katona, nyaka, mint a teknőse; békeidőben Angland kormányzója, azt mondják, úgy gyűlöli az északföldieket, mint disznó a böllért.

Harod dan Brock ezredes – Meed vezérkarának becsületes és szorgalmas tagja, egy hírhedt áruló fia.

Finree dan Brock – Brock ezredes szenvedélyesen ambiciózus felesége, Kroy marsall lánya.

Brint ezredes – Meed vezérkarának tagja, a király régi barátja.

Aliz dan Brint – Brint ezredes naiv, fiatal felesége.

Hardrick százados – Meed vezérkarának tagja, a szűk nadrágok híve.

A Kutyaember lojalistái

A Kutyaember – az Unió mellett harcoló északföldiek főnöke, a Véres Kilences egykori társa, valaha Fekete Métély közeli barátja, ma esküdt ellensége.

Vörös Süveg – a Kutyaember helyettese, aki vörös csuklyát visel.

Nehézkenyér – sokat látott Neves Ember, egy tucat parancsnoka a Kutyaember alatt.

Vörösvarnyú – Nehézkenyér egyik pribékje.

AZ ÉSZAKFÖLDIEK

Skarling székében és körülötte

Fekete Métély – Északföld Védelmezője vagy bitorlója; attól függ, kit kérdez az ember.

Dongaláb – a helyettese, azaz voltaképpen legfőbb testőre és seggnyalója.

Ishri – Fekete Métély tanácsadója, varázslónő délről, Bayaz esküdt ellensége.

Caul Reszket – sok sebet szerzett Neves Ember, akit egyesek Fekete Métély kutyájának tartanak.

Curnden Begy – Neves Ember, azt mondják, egyenes, mint a szálfá; valaha Háromfás Rudd helyettese, aztán Bethod embere, ma egy tucatot vezet Fekete Métély seregében.

Gyönyörűség – Begy sokat szenvedő helyettese.

Blighi Whirrun – híres-neves hős a messzi északról, aki a Kardok Atyját forgatja; más néven Törtmogyoró, merthogy az egyik mogyorója összetört.

Vidor Yon Cumber, Brack-i-Dayn, Scorry Oson, Agrick, Athroc és Drofd – Begy tucatjának egyéb tagjai.

Sömör emberei

Sömör – Bethod idősebbik fia, mára a leggyengébb Métély öt hadura közül, erős, mint egy bivaly, bátor, mint egy bivaly, és esze is annyi, mint egy bivalynak.

Hóféhér – valamikor Bethod egyik hadura volt, ma Sömör helyettese.

Féhérszemű Hansul – félszemű Neves Ember, valaha Bethod hírnöke.

Calder „herceg” – Bethod kisebbik fia, hírhedt gyávaságáról és cselszövéseiről; ideiglenesen száműzetésbe küldték, amiért felvetette a béke lehetőségét.

Seff – Calder terhes felesége, Hosszúkezű Caul lánya.

Mély és Sekély – két gyilkos, akik Calderre vigyáznak jutalom reményében.

Hosszúkezű Caul emberei

Hosszúkezű Caul – Métély öt hadurának egyike, idős harcos, híres becsületességéről; Seff apja, Calder apósa.

Brydian Özön – Neves Ember, korábban Begy tucatjának tagja.

Beck – fiatal gazda, aki a csatamezőn kivívott dicsőségre vágyik, Szívtelen Shama fia.

Reft, Colving, Stodder és Brait – egyéb suhancok, akiket Beckkel együtt kényszerítettek a seregbe.

Arany Glama emberei

Arany Glama – Métély öt hadurának egyike, elviselhetetlenül hiú, szüntelenül Vasfejű Cairmmal hadakozik.

Törékeny Sutt – egy hírhedten kapzsi Neves Ember.

Álmatlan – pribék, Arany alkalmazásában.

Vasfejú Cairn emberei

Vasfejú Cairn – Métély öt hadurának egyike, hírhedten makacs, szüntelenül Arany Glamával hadakozik.

Fürtös – tántoríthatatlan felderítő.

Irig – rossz természetű bárdforgató.

Goromba – mocskos szájú íjász.

Mások

Tízféle Brodd – a leglojálisabb Métély öt hadura közül, csúf, mint a vérfertőzés.

Kopogtató Idegen – hatalmas termetű barbár, a civilizáció megszállottja; a Crinnán túli földek ura.

Akik visszatértek a sárba (azaz meghaltak, vagy halottnak hiszik őket)

Bethod – Északföld első királya, Sömör és Calder apja.

Fedetlenfő Skarling – legendás hős, aki valaha egyesítette Északföldet az Unió ellen.

A Véres Kilences – valaha Bethod bajnoka, észak legrettegettebb harcosa, aztán rövid ideig Északföld királya, mielőtt Fekete Métély megölte (legalábbis feltételezhetőleg).

Háromfás Rudd – Uffrith híresen becsületes főnöke, aki Bethod ellen harcolt, és a Véres Kilences egy párbajban legyőzte.

Forley, a Leggyengébb – hírhedten gyenge harcos, Fekete Métély és a Kutyaember társa, akit Calder parancsára öltek meg.

Szívtelen Shama – híres harcos, akivel a Véres Kilences végzett. Beck apja.

A CSATA ELŐTT

„Szerencsétlen az az ország,
melynek hősökre van szüksége.”

— Bertolt Brecht —

(Ungvári Tamás fordítása)

Manapság

— reg vagyok én már ehhez a szarsághoz – dörmögte Begy, és minden második lépésnél elfintorodott, ahogy fájdalom hasított a rossz térdébe. Ideje nyugdíjba menni. Rég ideje lett volna. Üldögélhetne a verandán a háza mögött, pipázhatna, és a jól végzett munka örömeivel a háta mögött nézhetné mosolyogva a vizet. Nem mintha lett volna háza. De ha majd szerez egyet, az jó kis ház lesz.

Talált egy rést a düledező falban, a szíve úgy vert, mint egy ács kalapácsa. Nyilván attól, hogy sokáig kapaszkodott felfelé a meredek emelkedőn, a buja aljnövényzet belekapaszkodott a csizmájába, az erőszakos szél mindent megtett, hogy ledöntse a lábáról. De ha őszinte akart lenni, leginkább a félelemtől, hogy odafent megölik. Soha nem állította magáról, hogy bátor ember, és az évek múlásával csak gyávább lett. Különös – minél kevesebb éve van hátra valakinek, annál jobban fél, hogy elveszítheti őket. Talán az ember születésekor kap egy bizonyos mennyiségű bátorságot, amiből aztán minden egyes csetepatéban veszít egy adagot.

Begy jó sok csetepaténak volt már részese, és nagyon úgy festett, hogy most kifogott magának egy újabbat.

Amikor végre vízszintes terepre ért, megállt, hogy kifújja magát. Lehajolt, és kitörölte szeméből a hideg szél serkentette könnyeket. Igyekezett elfojtani a köhögését, de csak azt érte el, hogy még hangosabban tört ki belőle. A Hősök fölötté magasodtak a sötétben, mint nagy fekete lyukak az éjszakai égbolton, ahol nem ragyogtak a csillagok. Négyyszer akkorák is megvoltak, mint egy ember, vagy

talán még nagyobbak is. Dombtetőn rekedt, elfeledett óriások a süvítő szélben. Marconán őrizték a semmit.

Begy azon kapta magát, hogy a sziklák súlyát latolgatja. Csak a holtak tudják, hogyan cipelték fel ide azokat a böhöncöket. Vagy hogy egyáltalán ki cipelte fel őket. Vagy hogy miért. A holtak viszont nem nyilatkoztak, Begynek pedig nem állt szándékában csatlakozni hozzájuk, hogy választ kapjon ezekre a kérdésekre.

Tűz halvány fényét látta a kövek durva pereménél. Beszélgetés zaja ütötte meg a fülét a szél morajlásán túlról. Ez megint eszébe juttatta, micsoda kockázatot vállal, és újra végigsöpört rajta a félelem. De a félelem egészséges, amíg gondolkodásra készteti az embert. Ezt még Háromfás Rudd mondta neki, régestelen-régen. Átgondolta a dolgot, és tudta, hogy így cselekszik helyesen. Vagy legalábbis a legkevésbé helytelenül. Néha ez a legtöbb, amiben reménykedni lehet.

Vett hát egy mély lélegzetet, próbálta felidézni, milyen érzés volt, amikor fiatalkorában még nem fájt semmije, és magasról szart nagyjából mindenre, majd kiválasztott egy megfelelő rést a falban, és átlépett rajta.

Lehet, hogy valaha az ősi időkben ez egy szent hely volt, a kövekben varázslat rejtezett, és főbenjáró bűnnek számított hivatlanul belépni a körbe, de ha a régi istenek meg is sértődtek, semmilyen módon nem adták jelét. A szél gyászos sóhajtozássá gyengült, de ez volt minden. A mágiából nem sok maradt, és szentnek sem igen számított már semmi. Ilyen időket éltek manapság.

A fény halvány narancsszínben játszott a Hősök száraz bogáncsból, csalánból és hosszúra nőtt fűből kiemelkedő, mohával borított durva kövein. Az egyik szikla a felénél kettétört, néhány másik feldőlt az évszázadok során, amiktől a Hősök úgy néztek ki, mint egy vigyorgó koponya hiányos fogsora.

Begy nyolc embert számolt meg a szél zilálta tábortűz körül, valamennyien toldozott köpenyekbe, viseltes kabátokba és rongyos pokrócokba burkolóztak. A fény ösztövé, sebhelyes, borostás vagy szakállas arcokat világított meg, pajzsok peremén, fegyverek pengéjén villant. Rengeteg fegyverén. Összességében jóval fiatalabbak voltak

Begy saját embereinél, mégis igen hasonlóan festettek. Valószínűleg igen hasonlóak is voltak. Egyikükről, akit profilból látott egy futó pillanatra, egyenesen azt hitte, hogy Jutlan. Aztán eszébe jutott, hogy Jutlant tizenkét éve eltemették, és ő maga beszélt a sírjánál.

Talán csak bizonyos számú arc létezik a világon. Aki elég idős, az újra meg újra láthatja ugyanazokat.

Begy felemelte a kezét, és igyekezett mindent megtenni, hogy ne remegjen.

– Szép estét!

Az arcok felé fordultak. Kezek mozdultak fegyverekért. Az egyik férfi felkapott egy íjat, mire Begynek azonnal összeszorult a gyomra. Mielőtt azonban az illető megfeszíthette volna a fegyver húrját, mellette ülő társa elkapta a karját.

– Nono, Vörösvarnyú! – A beszélő kusza ősz szakállú, ritka nagydarab férfi volt, kivont kardja harcra készen hevert a térdén. Begy megkönnyebbülten vigyorodott el, merthogy ismerte ezt az arcot, és hirtelen sokkal jobbnak látta az esélyeit.

A férfit Nehézkenyérnek hívták, Neves Ember volt régről. Begy az évek során jó párszor harcolt mellette, jó párszor pedig ellene. Nehézkenyér mindenesetre komoly ember hírében állt. Tapasztalt harcos volt, aki előbb átgondolta a dolgokat, és nem ölt kérdés nélkül, pedig újabban ez lett a dolgok legnépszerűbb elintézési módja. Úgy festett, hogy ő ennek a társaságnak a főnöke, mert Begy őszinte megkönnyebbülésére a suhanc nagy duzzogva leengedte az íjat a földre. Nem akarta, hogy aznap este bárki meghaljon, és nem szégyellte bevallani, hogy önmagára ezt duplán érvényesnek gondolta.

Azért pár óráig még biztosan kitart a sötétség, és elég sok éles fém hevert a környéken.

– A holtakra! – Nehézkenyér éppen olyan mozdulatlan maradt, mint maguk a Hősök, de a gondolatai nyilván száguldottak. – Ha nem tévedek nagyot, Curnden Begy lépett elő az éjszakából.

– Nem tévedsz. – Begy továbbra is magasba tartott kézzel, óvatosan közelebb lépett. Igyekezett nyolc gyanakvóan rámeredő szem-pár ellenére is gondtalannak mutatkozni.

– Mintha megöszültél volna kissé, Begy.

- Ahogy te is, Nehézkenyér.
- Tudod, hogy megy ez. Háború van. – Az öreg harcos megvakarta a fejét. – Alaposan megviseli az ember idegeit.
- Őszintén szólva magam is így vagyok vele.
- Ki akarna katona lenni?
- Pokoli meló. De azt mondják, a vén ló már nem ugorja át az új kerítést.
- Mostanság igyekszem egyáltalán nem ugrálni – mondta Nehézkenyér. – Azt hallottam, Fekete Métély mellett harcoltok. Te meg a tucatot.
- Igyekszem a lehető legkevesebbet harcolni, de ha az a kérdés, hogy ki mellett teszem, akkor jól mondod. Métély fizeti a zabkását.
- Imádom a zabkását. – Nehézkenyér a tűzbe meredt, és elgondolkodva piszkálni kezdte egy gallyal. – Az enyémet most az Unió fizeti. – Az emberei idegesek voltak; az ajkukat nyalogatták, ujjaik a fegyvereik körül matattak, szemük csillogott a lángok fényében. Mintha egy párbaj nézői lennének, akik az első tapogatózásokból próbálják felmérni, ki kerülhet ki győztesen az összecsapásból. Nehézkenyér megint felnézett.
- Ezek szerint az ellenkező oldalon állunk.
- És hagyjuk, hogy egy ilyen apróság elrontsa a kellemes beszélgetésünket? – kérdezte Begy.
- Mintha a „kellemes” szó sértésnek számított volna, Vörösvarnyú agyát megint előntötte a vér.
- Öljük meg ezt a szarfaszút!
- Nehézkenyér arca megvetően torzult el, ahogy felé fordult.
- Ha megtörténik a lehetetlen, és úgy érzem, kíváncsi vagyok a véleményedre, majd tájékoztatlak. Addig is tartsd a szád, félnótás! Egy ilyen tapasztalt harcos, mint Curnden Begy, nem azért sétál fel ide, hogy a magadfajta egyszerűen megölje. – Körülnézett a köveken, aztán Begyen állapodott meg a tekintete. – Miért egymagad jöttél? Nem akarsz azért a mocsadék Fekete Métélyért harcolni, és inkább átállnál a Kutyaemberhez?

– Nem mondhatnám. Az Unió oldalán csatába menni nem nekem való. Ezzel nem akarom leszólni azokat, akik mégis ezt választották. Mindenki okkal hozza meg a maga döntéseit.

– Igyekszem senkit nem kizárólag a barátai alapján megítélni.

– Egy jó kérdésnek mindkét oldalán jó emberek vannak – bólintott Begy. – A helyzet az, hogy Fekete Métély küldött. Arra kért, ballagjak el ide a Hősökhöz, álljak őrt egy darabig, figyeljem, közeledik-e az Unió. De te talán megkímélhetsz a strapától. Közeledik az Unió?

– Gőzöm sincs.

– Azért te itt vagy.

– Ennek nem tulajdonítanék túlzott jelentőséget. – Nehézkenyér különösebb lelkesedés nélkül nézett körbe a tűznél ülő fiain. – Mint láthatod, többé-kevésbé egyedül küldtek ide. A Kutyaember arra kért, ballagjak fel ide a Hősökhöz, álljak őrt, figyeljem, ide dugja-e az orrát Fekete Métély vagy valamelyik cimborája. – Felhúzta a szemöldökét. – Szerinted?

Begy elmosolyodott.

– Gőzöm sincs.

– Azért te itt vagy.

– Ennek nem tulajdonítanék túlzott jelentőséget. Csak én meg a tucatom jöttünk. Brydian Özön kivételével, ő pár hónapja eltörte a lábát, és hátra kellett hagynunk, amíg meggyógyul.

Nehézkenyér bánatosan elmosolyodott, és megint a tüzet kezdte piszkálni, szikrák garmadáját verve fel.

– Mindig is fegyelmezett társaság voltatok. Feltételezem, most itt állnak a Hősök körül felajzott íjakkal.

– Valahogy úgy. – Nehézkenyér fiai tátott szájjal kapták oldalra a fejüket. Megrettentek a semmiből jövő hangtól, annál is inkább, mert az egy nőhöz tartozott. Gyönyörűség karba font kézzel állt, kardja a hüvelyében, íja a vállán nyugodott. Olyan könnyedén dőlt a Hősök egyik kövének, mintha a kocsma egyik falát támasztaná.

– Szia, Nehézkenyér!

Az öreg harcos elfintorodott.

– Azért az ijadat felajzhattad volna! Akkor legalább úgy tűnne, mintha komolyan vennél bennünket.

A nő az állával a háta mögött lévő sötétség felé intett.

– Van ott néhány srác, akik szívesen pofán lönek közületek bárkit, ha csúnyán néz ránk. Ettől jobban érzed magad?

Nehézkenyér fintora még látványosabb lett.

– Igen is meg nem is – mondta, miközben legényei a hirtelen fenyegetéstől sűrű sötétségbe meresztették a szemüket a kövek között. – Szóval még mindig ennek az alaknak a helyettese vagy?

Gyönyörűség megvakarta a borostányira nyírt haja alatt húzódó hosszú heget.

– Nem kaptam jobb ajánlatot. Olyanok vagyunk, mint egy öreg házaspár, ami évek óta nem dug, csak veszekszik.

– Pont így voltam az asszonnyal, amíg meg nem halt. – Nehézkenyér ujjával kivont kardján dobolt. – Azért hiányzik. Amint megláttalak, tudtam, hogy nem vagy egyedül, Begy. De mivel neked még mindig jár a szád, én meg még mindig lélegzem, úgy sejtem, kapunk egy esélyt, hogy megbeszéljük a dolgot.

– Akkor kurva jól sejtetted – állapította meg Begy. – Pontosan ez a terv.

– Az őrszemeim életben vannak?

Gyönyörűség félrefordította a fejét, és füttyentett, mire Scorry Oson lépett ki az egyik kő mögül. Hátról átkarolt egy férfit, akinek nagy rózsaszín anyajegy éktelenkedett az arcán. Egészen úgy tűnt, mintha régi cimborák volnának, amíg az ember észre nem vette Scorry kezében az anyajegy nyakát csiklandozó kést.

– Bocs, főnök – mondta a fogoly Nehézkenyérnek. – Lesből támadt rám.

– Előfordul.

Egy vézna legény botorkált be a tűz fénykörébe, mintha nagyot löktek volna rajta hátulról. Végül átesett a saját lábán, és hangos nyögéssel terült el a magas fűben. Vidor Yon bukkant fel mögötte a sötétből, egyik kezében lazán lóbálva a bárdját. Szakállas arcára mogorva kifejezés költözött, a nehéz penge ragyogott a csizmája mellett.

– Hála a halottaknak! – Nehézkenyér a feltápáskodó fiúra bökött a bottal. – A nővérem fia. Megígértem, hogy rajta tartom a szememet. Ha megölitek, kaptam volna hideget-meleget.

– Aludt – mordult fel Yon. – Nem nagyon sikerült rajta tartanod a szemedet, igaz?

Nehézkenyér megvonta a vállát.

– Nem vártunk senkit. Dombokból meg kövekből aztán biztosan nincsen hiány Északföldön. Nem hittem volna, hogy egy kövekkel teli domb olyan izgalmas lehet.

– Szerintem sem az – közölte Begy –, de Fekete Métély azt mondta, jöjjenek el ide...

– És ha Fekete Métély mond valamit... – Brack-i-Dayn félig-meddig énekelte a szavakat, ahogyan azt a domblakók szokták. Belépett a füves körbe, arca tetovált felét a tűz felé fordította, a másikon sötét árnyékok gyülekeztek.

Vörösvarnyú felugrott volna, de Nehézkenyér a vállára tette a kezét, és visszanyomta a földre.

– Nocsak, nocsak! Egymás után kerültek elő. – Tekintete Vidor Yon bárdjáról Gyönyörűség vigyorára, onnan Brack hasára, onnan pedig a továbbra is Scorry anyajegyes nyakához szorított késre ugrott. Nyilván az esélyeket próbálta felmérni, ahogyan Begy is tette volna a helyében. – Blighi Whirrun is veletek van?

Begy lassan bólintott.

– Nem tudom, miért, de nem tágít mellőlem.

Végszóra Whirrun különös völgybéli akcentusa szállt elő a sötétből.

– Shoglig szerint... olyan ember mutatja majd meg a végzetemet, aki... majdnem megfulladt egy csont miatt. – Hangját visszaverték a kövek, úgy hangzott, mintha egyszerre jönne az összes létező irányból. Ez a Whirrun aztán értett a drámai belépőkhöz. Minden valódi hősnek hasznára vált az ilyesmi. – Márpedig Shoglig legalább olyan öreg, mint ezek a kövek. Egyesek szerint nem engedik be a pokolba. Nem fogja a penge. Egyesek szerint látta a világ születését, ahogyan a pusztulását is látni fogja. Az ilyen asszonyra hallgatnia kell a férfiembernek. Legalábbis egyesek szerint. – Whirrun

belépett a tűz fénykörébe az egyik hiányzó kő helyén. Magas volt, karcsú, arcát elrejtette a csuklyája árnyéka, süttött róla, hogy türelmes, mint a tél. A Kardok Atyját a vállán átvetve tartotta, mint fejőlány a rudat, amire a tejeskannákat akasztja. A szürke markolat tompán világított, a férfi a hüvelybe bújtatott pengén nyugtatta a karját, két nagy kézfeje a levegőben himbálózott. – Shoglig elmondta, mikor, hol és hogy halok meg. A fülembé súgta, és megeskett, hogy titokban tartom, mert a mágia nem mágia többé, ha fecsegünk róla. Szóval nem árulhatom el nektek, hol és mikor halok meg, de nem itt és nem most. – Megállt pár lépésnyire a tűztől. – Ti viszont, fiúk... – Whirrun félrebillentette csuklyás fejét, csak hegyes orra és álla éles vonala látszott. – Shoglig azt nem említette, nektek mikor lesz végetek. – Nem mozdult. Nem volt rá szükség. Gyönyörűség Begyre nézett, aztán a csillagos égre emelte a szemét.

De Nehézkenyér fiai még nem hallották százszor ezt a szöveget.

– Ő az a Whirrun? – kérdezte az egyik dörögve a szomszédjától. – Törtmogoró Whirrun? Ez ő?

A szomszéd nem felelt, csak a torkán mozduló ádámcsutka jelezte, hogy nyelt egyet.

– Hát, a vén seggem teszem fel rá, hogy ebből nem tudom kive-rekedni magamat – mondta vidáman Nehézkenyér. – Mutatkozik rá némi esély, hogy hagytok bennünket elpucolni innen?

– Ragaszkodom hozzá, hogy elpucoljatok – felelte Begy.

– Vihetjük a felszerelésünket is?

– Nem akarlak kínos helyzetbe hozni benneteket. Csak a dombotok kell nekem.

– Vagyis inkább Fekete Métélynek.

– Az tök mindegy.

– Akkor legyen hát a tietek. – Nehézkenyér lassan felállt. Fintorogva nyújtóztatta ki a tagjait, nyilván az ő ízületei sem voltak már a régiiek. – Irtózatosan fúj a szél idefent. Szívesebben melegíteném a lábamat Osrungban, a kandalló mellett. – Begynek el kellett ismernie, hogy a másik férfinak van igazsága. El is gondolkodott rajta, ki járt jobban voltaképpen. Nehézkenyér visszadugta a kardját a hüvelyébe, a fiai pedig összeszedték a felszerelésüket. – Nagyon

rendes ez tőled, Begy. Szálfaegyenes vagy, éppen, ahogy mondják rólad. Szép, hogy egymással szemben álló emberek meg tudják beszélni a dolgokat ebben a nagy zűrzavarban is. A tisztesség... ki ment a divatból.

– Ilyen időket élünk manapság. – Begy egy biccentéssel jelzett Scorrynak, mire az elvette a kését az anyajegyes torkáról, kurtán meghajolt, és a tűz fölé tartotta a tenyerét. A foglya elhátrált tőle, megdörzsölte a frissen borotvált sima foltot borostás nyakán, majd nekilátott, hogy felcsavarja a pokrócát. Begy az övébe akasztotta a hüvelykujját, és szemmel tartotta Nehézkenyér készülődő csapatát, hátha valamelyiknek kedve szottyant hőst játszani.

Vörösvarnyúból nézte ki a leginkább. A férfi a vállára vetette az iját, és komoran nézett maga elé. Egyik kezében egy bárdot szorongatott olyan erővel, hogy elfehéredtek az ujjai, a másikban egy pajzs lógott, rajta festett vörös madárral. Korábban arra szavazott, hogy ölje meg Begyet, és láthatólag az elmúlt pár percben sem változtatta meg a véleményét.

– Néhány vén szaros meg valami kibaszott nő – vicsorogta. – Ezek elől hátrálunk meg harc nélkül?

– Nem, nem. – Nehézkenyér a hátára vetette ütött-kopott pajzsát. – Csak én hátrálok meg, és ezek a fiúk itt. Te maradsz, és egyedül küzdesz meg Blighi Whirrunnal.

– Hogy mi? – Vörösvarnyú idegesen pislantott Whirrunra, aki nek az arca rezzenéstelen volt, mint a Hősök maguk; mármint az a kevés, ami kilátszott belőle.

– Jól hallottad – felelte Nehézkenyér. – Úgyis ki vagy éhezve egy kis bunyóra. Aztán hazatolom egy talicskán a lekaszabolt holttestet anyádnak, és megmondom neki, hogy ne aggódjon, te akartad így. Annyira imádtad ezt a kikúrt dombot, hogy mindenáron itt akartál meghalni.

Vörösvarnyú idegesen markolászta a bárdja nyelét.

– Mi?

– De esetleg le is jöhetsz velünk, és áldhatod Curnden Begy nevét, amiért időben figyelmeztetett bennünket, és elengedett anélkül, hogy nyílvezzőket eregettek volna a valagunkba.

– Értem – mondta Vörösvarnyú, és duzzogva elfordult.

Nehézkenyér felfújta az arcát, és Begyhez fordult.

– Ezek a mai fiatalok! Mi is ilyen hülyék voltunk?

Begy megrántotta a vállát.

– Több mint valószínű.

– Azt azért nem mondhatnám, hogy én is így szomjaztam volna a vért, mint ők.

Begy még egyet rántott a vállán.

– Ez megy manapság.

– Igaz, igaz, háromszor is igaz. Itt hagyjuk nektek a tüzet. Gyer-
tek, fiúk! – Elindultak lefelé a domb déli lejtőjén, miközben még
mindig a holmijaikat gyömöszölték a zsákjaikba. Aztán sorra egy-
más után elnyelte őket a sötétség a kövek között.

Nehézkenyér unkaöccse még megtorpant a résben, és feltartott
középső ujjal fordult Begy felé.

– Még visszajövünk, sunyi gazemberek! – Kapott egyet a bácsi-
kájától a kócos feje tetejére. – Á! Mi van?

– Mutass némi tiszteletet!

– Azt hittem, háború van.

Nehézkenyér kiosztott neki még egy akkorát, hogy a fiú felnyü-
szített.

– Attól még nem kell ekkora parasztnak lenni, te kis szaros!

Begy csak állt ott, ahogy a fiú panaszait elvitte magával a szél a
kövek mögött, keserű nyálat nyelt, és lassan kihúzta a hüvelykujját
az övéből. Össze kellett dörzsölnie a tenyerét, mintha fázna, hogy
így leplezze keze remegését. De vége lett, és minden érintettben
maradt még szusz, ennél többet pedig igazán nem remélhetett.

Vidor Yon nem értett egyet. Viharfelhők vonultak át a homlo-
kán, ahogy megállt Begy mellett, és a tűzbe köpött.

– Még eljöhet az idő, amikor megbánjuk, hogy nem öltük meg
őket.

– Ha nem ölök meg valakit, az általában jóval kisebb teher a lel-
kiismeretemen, mint a másik lehetőség.

Brack kotyogott közbe Begy túloldaláról.

– Egy harcosnak sem tesz jót a túlzásba vitt lelkiismeret.

– Mint ahogy a túlzásba vitt pocak sem. – Whirrun lekapta a válláról a Kardok Atyját, a hegyét a földre támasztotta, forgatni kezdte körbe-körbe, és a lángok fényének tükröződését figyelte az egészen a nyakáig felérő markolaton. – Mindannyiunknak cipelni kell a saját súlyunkat.

– Az én súlyom éppen megfelelő, te girhes mocsok! – A domb-lakó büszkén megpaskolta a hasát, valahogy úgy, ahogy egy apa simogatja szeretettel a gyereke fejét.

– Főnök! – Agrick érkezett meg a tűz fénykörébe, kezében íjat, két ujj között egy nyílvevesszőt tartott könnyedén.

– Elmentek? – kérdezte Begy.

– Figyeltem őket, amíg el nem hagyták a Gyerekeket. Most kellenek át a folyón, Osrung felé tartanak. Azért Athroc még rajtuk tartja a szemét. Tudni fogunk róla, ha visszafordulnak.

– Szerinted megteszik? – kérdezte Gyönyörűség. – Nehézkenyér régi vágású katona. Attól, hogy mosolygott, még szemernyit sem volt ínyére ez az ügy. Te megbízol a vén gazemberben?

Begy mosolyogva meredt az éjszakába.

– Nagyjából annyira, mint bárki másban mostanság.

– Az nem jelent sokat. Öröket kéne állítanunk.

– Igen – bólintott Brock. – Méghozzá olyanokat, akik biztosan ébren maradnak.

Begy a völgylakó vállára csapott.

– Rendes tőled, hogy önként jelentkezel az első váltásnak.

– A pocakod lesz a társaságod! – jegyezte meg Yon.

Most ő kapott egy vállon veregetést Begytől.

– Örülök, hogy ennyire tetszik az ötlet. Lehetsz te a második.

– Picsába!

– Drofd!

Látszott, hogy a göndör fiú a csapat legújabb tagja, mert késlekedés nélkül pattant.

– Igen, főnök?

– Fogd a hátsólovat, és indulj el visszafelé a Yozba vezető úton! Nem tudom, kinek az embereivel találkozol először, de az a legvalószínűbb, hogy Vasfejű vagy Tízféle fiaival futsz össze. Szólj nekik,

hogy a Kutyaember egyik tucatjába botlottunk a Hősöknél. Feltehetőleg csak felderítők voltak, de...

– Csak felderítők... – Gyönyörűség lerágott egy darab vart az egyik ujjá bütykéről, és kiköpte a nyelve hegyéről. – Az Unió mér-földekre van, több részre szakadtak és szétszéledtek. Egyenes utakat keresnek egy országban, ahol ilyesmi nem létezik.

– Feltehetőleg. De azért pattanj a nyeregbe, és add át azt az üzenetet.

– Most? – Drofd arca eltorzult. – A sötétben?

– Nem, jövő nyáron is ráér – csattant fel Gyönyörűség. – Igen, most, te szerencsétlen, nincs más dolgod, csak végig kell lovagolnod egy úton.

Drofd felsóhajtott.

– Hősnek való feladat.

– Egy háborúban minden feladat hősnek való, fiam – mondta Begy. Szívesebben küldött volna valaki mást, de akkor hajnalig azon huzakodtak volna, hogy miért nem az új srác megy. Megvan a dolgok helyes elintézési módja, amit az ember nem kerülhet csak úgy meg.

– Parancsára, főnök. Viszlát pár nap múlva, gondolom. Nyilván sajnó fenékkel.

– Miért? – Gyönyörűség lökött párat a csípőjével. – Talán olyan bensőséges a kapcsolatod Tízfélével? – Erre páran felnevettek. Brack harsányan röhögött, Scorry halkan kuncogott, de még Yon mogorvasága is oldódott valamelyest.

– Haha, kurva vicces. – Ezzel Drofd bevette magát az éjszakába, hogy megkeresse a lovat, és útnak induljon.

– Azt hallottam, hogy ha bekened csirkezsírral, könnyebb bedugni! – kiáltotta utána Gyönyörűség. Whirrun nevetésének hangját visszaverték a Hősök, mielőtt szertefoszlott az üres sötétségben.

Miután véget értek az izgalmak, Begy úgy érezte, teljesen kimerült. Lehuppant a tűz mellé, és felszisszent a térdébe hasító fájdalomtól. A föld még meleg volt Nehézkenyér hátsójától. Scorry talált magának egy helyet a másik oldalon, és a kését kezdte élezni. A fém csikorgása szolgáltatta a ritmust halk, magas hangú énekéhez.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Fedetlenfő Skarlingról dalolt, Északföld legnagyobb hőséről, aki annak idején egyesítette a klánokat, hogy kiűzhessék az Uniót az országból. Begy csak ült, hallgatta, a körmei körül fájósra keményedett bőrt rágsálta, és arra gondolt, hogy igazán felhagyhatna már ezzel a rossz szokással.

Whirrun a földre tette a Kardok Atyját, leült a sarkára, és elővette az öreg erszényt, amelyben a rúnáit tartotta.

– A legjobb lesz, ha jósolok egyet, mi?

– Muszáj? – mormogta Yon.

– Miért? Félsz, hogy nem lesz ínyedre, amit a jelek mutatnak?

– Félek, hogy összehordasz egy rakás marhaságot, én meg fél éjszaka ébren forgolódok majd, hogy valami értelmet hámozzak ki belőlük.

– Majd meglátjuk. – Whirrun a tenyerébe borította a rúnákat, aztán rájuk köpött, és ledobta őket a tűz mellé.

Begy nem bírta megállni, hogy ne hajoljon közelebb, bár a világ minden kincséért sem tudott volna olvasni azokból a vackokból.

– Mit mondanak a rúnák, Törtmogyoró?

– Azt mondják... – Whirrun hunyorgott, mintha messziről próbálna kisilabizálni valamit. – Vér fog folyni.

Gyönyörűség felhorkant.

– Mindig azt mondják.

– Biza. – Whirrun beburkolózott a kabátjába, orrát úgy dugta oda a kardjához, mintha az a szeretője volna. A szemét is rögtön lehunyta. – Viszont az utóbbi időben általában nem is tévedtek.

Begy komoran nézett körbe a Hősökön. Az elfeledett óriások marconán őrizték a semmit.

– Ilyen időket élünk manapság – mormogta.